

Ф. И. ТЮТЧЕВЪ

**ИЗБРАНИ
СТИХОТВОРЕНИЯ**

ПРЕВЕЛЪ
ЙОРДАНЪ КОВАЧЕВЪ

1934
КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „ПОСРЪДНИКЪ“
СОФИЯ

* * *

Душата ми мечтае вредъ
Звезда да бжде, ала не въ нощитѣ,
Кога трептятъ като очи звездитѣ
И гледатъ сънний земенъ свѣтъ.

Но презъ деня, кога съвсемъ закрити
Отъ огнения слънчевъ ликъ,
Катъ божества тѣ грѣятъ съ благъ свѣтликъ
Въ ефира чистъ на висинитѣ.

MAL' ARIA

О, тоя Божи гнѣвъ! Обичамъ туй потайно
Разлѣло се навредъ, но таинствено зло —
Въ цвѣтята, въ извора прозраченъ катъ стѣкло,
И на самия Римъ въ небето му омайно!
Все сжщата трепти небесна, ясна твърдь,
Все тѣй и твойта грѣдь съ услада диша леко,
Все тоя топълъ лѣхъ въ листата шушне меко,
Все тѣй ухай цвѣтѣтъ . . . и всичко туй — е смъртъ!

Не знаемъ! Може би въ природата се криватъ
Ухание и звукъ, и гласъ и цвѣтове, —
Съ които сетний часъ отъ тука ни зове
И сетната ни скръбъ съ услада ще обвиятъ.
И пратеникѣтъ тихъ съ поржка отъ далечъ
За земнитѣ чеда, кога се тукъ отбива,
Съсъ тѣхъ той своя ликъ като съ вуалъ прикрива
Да утаи отъ насъ, че той е тука вечъ!

SILENTIUM

Мълчи, прикривай и пести
И свойтѣ чувства и мечти!
Въ душевния тѣ нека сводѣ
Смѣняватъ заникѣ съсъ възходѣ,
Като на звезднитѣ лжчи:
Любувай имѣ се и мълчи!

Сърдцето какѣ си би раздалѣ?
И други какѣ те би, разбралѣ?
Ще разбере ли съ що си живѣ?
Щомѣ всѣки звукѣ е звукѣ лѣжливѣ,
Че дума мислитѣ личи:
Храни се съ тѣхѣ и си мълчи!

Самѣ въ себе всѣкога живѣй,
Че свѣтѣ безкраенѣ въ тебе грѣй
Отъ мисли, чудни блѣнове;
Тѣхѣ външния шумѣ ще ги сковѣ,
Тѣ гаснатѣ въ дневнитѣ лжчи:
Ти слушай ги и си мълчи!

ФОНТАНЪ

Погледай, сякашъ облакъ живъ
Фонтанътъ блѣскавъ се извива,
И пламва той и се разлива
Подъ слънцето на димъ свѣтливъ.
Нагоре литналъ катъ стрела,
Достига своя върхъ заветенъ,
Но пакъ на прахъ той огнецвѣтенъ
Да пада има участь зла.

О, водоскокъ на мисълта,
Струя отвѣкъ непресушима!
Каква сждба непостижима
Те стрѣлка съ устремъ въвъ свѣта?
На висъ какъ жадно литвашъ ти!
Но нѣчия ржка струята
Ломи и връща къмъ земята
Отъ лжчезарни висоти.

НАШИЯТЪ ВЪКЪ

Духътъ, а не плътта тлѣй въ наши дни,
Човѣкътъ днесъ отчаяно тжгува;
Лжчи той търси въ нощни тъмнини,
И лжчъ открилъ роптай и се бунтува.

Въ безвѣрие горѣнъ и изсушенъ,
Непоносими носи той неволи . . .
И гибельта съзнава вцепененъ,
Жадува вѣра . . . но за мощъ не моли.

Вѣкътъ мълчи. Предъ портитѣ е той;
Не казва изтерзанъ отъ скръбъ безъ мѣра:
„Пустни ме! Вѣрвамъ въ тебе, Боже мой,
О, помогни на моята невѣра! . . .“

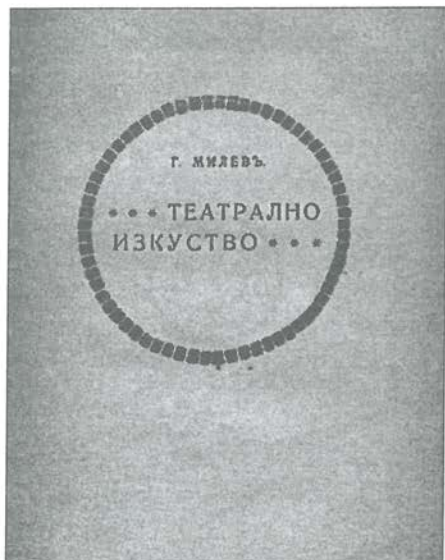
ПОСЛЕДНА ЛЮБОВЪ

О, какъ на залъзъ ние пакъ
По-нѣжно любимъ, по-суетвѣрно . . .
Сияй, сияй прощаленъ зракъ
На обичъ сетна, заря вечерна!

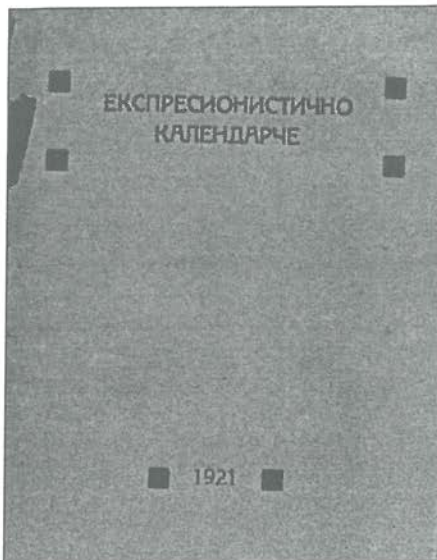
Въ небето мракъ е възцаренъ,
Само тамъ на западъ трепти сияние,
Бави се, бави се, вечеренъ день,
Потрай, потрай, очарование!

Изъ жили нека спре кръвта,
Въ сърдцето още блика нѣжностъ . . .
О, сетна обичъ и мечта!
Ти си блаженство и безнадеждностъ.

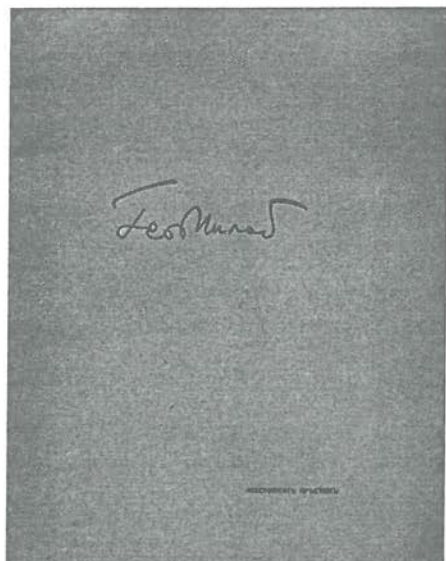
110 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО И 80 ГОДИНИ ОТ
СМЪРТТА НА ГЕО МИЛЕВ (1895–1925)

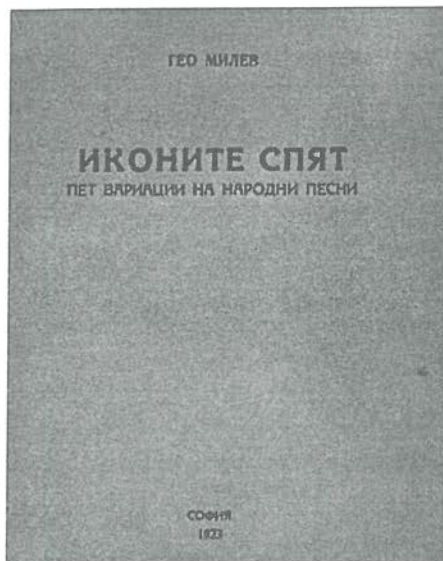
Театрално изкуство, 1918

Експресионистично календарче. 1921

Жестокият пръстен. 1920

Иконите спят. 1922